

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 184/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Jovankovič, advokát s. r. o., Doležalova 5, Bratislava, IČO 47 253 479, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Jovankovič, proti uzneseniu kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 KO 26/2020 z 25. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. marca 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, ako aj priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozhodnutia a ostatných listín vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovatelia sa žalobami doručenými Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) domáhali proti Ministerstvu obrany Slovenskej republiky a proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom obrany Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaní“) zaplataenia súm predstavujúcich rozdiel medzi vyplateným príplatkom a príplatkom výkonných letcov podľa § 159 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vojakoch“). Rozdiel mal vzniknúť v dôsledku aplikácie služobného predpisu hlavného služobného úradu č. 79/2015, ktorý podľa sťažovateľov nie je v súlade so zákonom o vojakoch, pretože ukladá nad rámec zákona ďalšie kritériá na priznanie výšky príplatku. Po zaplatení súdneho poplatku, resp. jeho doplatení, po vstupe žalovanej v 2. rade do konania a po spojení vecí na spoločné konanie okresný súd postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), pretože vec nepatrí do právomoci civilného súdu, ale správneho súdu. Krajský súd navrhol, aby kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol negatívny kompetenčný spor medzi okresným súdom a krajským súdom.

3. Kompetenčný senát najvyššieho súdu rozhodol, že príslušným súdom na konanie vo veci vedenej pod sp. zn. 6 S 208/2020 je krajský súd. Najvyšší súd zistil, že sú splnené podmienky na prejednanie kompetenčného sporu o vecnú príslušnosť medzi civilným súdom a správnym súdom. Vychádzal z vymedzenia právomoci správnych súdov podľa § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) a z tohto pohľadu skúmal, či sa žalobcovia domáhajú ochrany proti orgánu verejnej správy. Dospel k záveru, že o výške a zložení platu žalobcov rozhodol Vojenský útvar 1201 [REDAKOVANÉ] ako služobný úrad podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona o vojakoch, ktorý ako organizačná zložka ozbrojených síl Slovenskej republiky spĺňa definíciu orgánu verejnej správy podľa § 4 SSP v spojení so zákonom č. 321/2002 Z. z. o ozbrojených silách Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov. Z § 6 ods. 2 zákona o vojakoch vyvodil, že služobný úrad nemusí vždy vystupovať v pozícii orgánu verejnej správy. Poukázal na medze rozhodovania sporov medzi civilnými súdmi a správnymi súdmi. Zistil, že zákonodarca jednoznačne nevymedzil v predloženej veci príslušnosť súdu, preto posudzoval, či vec, v ktorej služobný úrad konal, spĺňa kritériá súkromnoprávnej alebo verejnoprávnej povahy. Pritom aplikoval štyri teórie používané v právnej náuke.

4. Pri posudzovaní podľa záujmovej teórie odmeňovanie profesionálnych vojakov zdanlivo smeruje k ich individuálnym súkromným záujmom. Tento aspekt je ale preváženy verejnoprávnym záujmom na zachovaní mieru a bezpečnosti Slovenskej republiky, na plnení záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv a podieľaní sa na zachovávaní verejného poriadku, bezpečnosti štátu, zvrchovanosti, územnej celistvosti a nedotknuteľnosti hraníc. Samotné odmeňovanie je len prostriedkom, ako tento cieľ dosiahnuť. Zákonodarca rozlišuje pojmy plat vo verejnoprávnej regulácii a mzda v súkromnoprávnej regulácii. Súd napokon nebude rozhodovať o vyplatení či nevyplatení sporného nároku zo súkromných, ale z verejných zdrojov. Pri aplikácii mocenskej teórie kompetenčný senát jednoznačne vyslovil, že subjekty vzťahu nie sú v rovnom postavení. Profesionálny vojak nemá možnosť dojednávať so služobným úradom poskytnutie platu v inom zložení a výške ako podľa zákona o vojakoch, nemôže jednostranne vnútiť vôľu služobnému úradu. Služobný úrad svojím rozhodnutím profesionálnemu letcovi efektívne vnucuje svoju vôľu, preto je tento vzťah verejnoprávnym. K organickej teórii kompetenčný senát uviedol, že služobný úrad je ako organizačná zložka ozbrojených síl Slovenskej republiky podľa zákona o vojakoch a Správneho súdneho poriadku orgánom štátnej správy ako verejný ozbrojený zbor. K metóde právnej regulácie kompetenčný senát pripomenul, že vzťah profesionálneho vojaka a služobného úradu nie je rovný, čo platí aj pre odmeňovanie. Služobný úrad rozhoduje pri priznávaní služobného platu autoritatívne. Vznik, zmena a zánik práva na služobný plat sú spojené s autoritatívnym rozhodnutím, nejde o dvojstranný vzťah založený na konsenze zúčastnených strán. Zákon o vojakoch určuje kogentne pravidlá ich odmeňovania, a preto je nárok

na príplatok vojenským letcom ako zložka služobného platu profesionálneho vojaka verejnej povahy.

5. V závere kompetenčný senát skonštatoval, že vzťahy vyplývajúce zo štátnej služby profesionálneho vojaka podľa zákona o vojakoch nemožno považovať za veci súkromnoprávne (predovšetkým pracovnoprávne). Služobný pomer mal vždy charakter inštitútu verejného práva, nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného úradu a po celú dobu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, v ktorom majú účastníci rovné postavenie. Prejavuje sa to v právnej úprave jeho vzniku, zmeny, priebehu, zániku či odmeňovania. Právna povaha štátnej služby profesionálneho vojaka postihuje osobitnú povahu „zamestnávateľa“ ako primárneho nositeľa verejnej moci, potrebu začlenenia profesionálneho vojaka do organizmu verejnej moci a účasť na jeho výkone. Nejde o modifikáciu súkromnoprávneho vzťahu, ale o špecifický služobný pomer verejného práva. Potvrďuje to kódexový charakter zákona o vojakoch a z prevažnej časti vylúčené použitie Zákonníka práce. Napokon kompetenčný senát odkázal aj na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, podľa ktorej správne súdy preskúmavajú rozhodnutia o odmeňovaní profesionálnych vojakov.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Proti napadnutému rozhodnutiu sťažovateľa (po vyčerpávajúco podrobnej rekapitulácii celého doterajšieho postupu konania na všeobecných súdoch) veľmi stručne namietajú, že najvyšší súd im odňal právo konať pred súdom a domáhať sa nároku uvedeného v žalobe v civilnom súdnictve, pretože predmetom súdneho konania je peňažné plnenie, a nie súdny prieskum zákonnosti oznámení žalovaného v 1. rade. Urobil tak napriek tomu, že neexistuje právna norma, ktorá by im toto právo upierala. Pred správnym súdom budú sťažovatelia nútení zmeniť petit žaloby a nebudú môcť domáhať sa nároku uvedeného v žalobe, navyše nebudú úspešní v dôsledku uplatnenia iných rozhodujúcich lehôt podľa § 181 ods. 1 v spojení s § 183 SSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Napadnutému rozhodnutiu kompetenčného senátu najvyššieho súdu sťažovateľa vyčítajú porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

8. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, ktorých porušenie je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

9. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany

a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, sa musí uchádzať o ochranu na tom orgáne verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

10. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ aktuálne domáha využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)].

11. V kontexte napádaných rozhodnutí všeobecných súdov majúci výlučne „nemeritórny“ charakter sa ústavný súd zaoberá aj otázkou možnosti ich ústavného prieskumu. Ústavná sťažnosť je na rozdiel od tradičných opravných prostriedkov budovaných „zdola“ konštruovaná dodatočne – „zhora“, aby pokryla rozhodnutia a zásahy verejnej moci v ich celej šírke a rozmanitosti. Táto univerzálnosť ústavnej sťažnosti umožňuje prieskum rôznych paralelných konaní, ale v špecifických situáciách aj čiastkových rozhodnutí v konaniach, pre ktoré sú typické pomerne autonómne fázy v rámci samotného meritórneho konania dosiaľ neskončeného (m. m. II. ÚS 50/2015, II. ÚS 356/2016). Ústavný súd prispôsobuje intenzitu prieskumu typu napadnutého rozhodnutia a musí vnímať aj stav veci v čase rozhodovania (m. m. I. ÚS 516/2019).

12. V konkrétnych okolnostiach veci je predmetom ústavného prieskumu rozhodnutie kompetenčného senátu najvyššieho súdu, ktorý autoritatívne určil (vecnú) príslušnosť krajského súdu na konanie vo veci sťažovateľov. Ide o rozhodnutie procesnej povahy, ktoré je rozhodnutím o procesnej podmienke súdneho konania. Rozhodnutie kompetenčného senátu najvyššieho súdu doteraz nebolo priamo predmetom ústavného prieskumu.

13. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsah je v zásade zhodný) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né procesným postupom všeobecného súdu vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku (ďalej len „CSP“) alebo v Správnom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Záver o tom, či bolo napadnuté konanie orgánu verejnej moci (v konkrétnostiach konanie všeobecného súdu) spravodlivé ako celok, je závislý od priebehu konania a konečného rozhodnutia. Ústavný súd môže vyhovieť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie práva na spravodlivý proces zásadne iba po zistení, že v dôsledku sťažovateľom tvrdených a ústavným súdom zistených relevantných procesných pochybení všeobecného súdu, ktoré neboli alebo nemohli byť odstránené v konaní o veci samej, bol proces ako celok nespravodlivý, v dôsledku čoho môže byť za nespravodlivý považovaný aj výsledok konania.

14. Pri posúdení, či napadnuté nemeritórne (procesné) rozhodnutie kompetenčného senátu mohlo zakladať porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, ústavný súd vychádza z týchto kritérií: 1. sťažovateľovi bol postupom súdu spôsobený nepriaznivý dôsledok, 2. tento nepriaznivý dôsledok sa vzťahuje na výsledok konania, 3. tento nepriaznivý dôsledok nebolo (nebude) možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

15. Ústavný súd rozumie tvrdeniu sťažovateľov, že ako účastníci konania podali a sformulovali žalobu podľa § 137 písm. a) CSP, teda ako žalobu na plnenie, ale podľa rozhodnutia kompetenčného senátu bude v ich veci konať správny súd, ktorého rozhodnutím v zásade nie je možné získať peňažné plnenie, čo môže založiť pochybnosti z pohľadu odňatia možnosti konať pred civilným súdom. Napadnuté rozhodnutie by tak mohlo nepriaznivo ovplyvniť postavenie sťažovateľov v tom, že ak sa domáhali zaplata peňažnej sumy, čo je v správnom súdnictve v zásade vylúčené (1 KO 46/2017), budú musieť v správnom súdnictve odstrániť vady žaloby, resp. zmeniť žalobu. Osobitne sa to týka rozsahu žaloby (vymedzenie predmetu preskúmania). Vecné a skutkové dôvody žaloby budú z väčšej časti použiteľné aj pred správnym súdom, hoci môže vzniknúť potreba ich preformulovania.

16. V dôsledku rozhodnutia kompetenčného senátu sťažovatelia prišli reálne o možnosť, aby civilný súd na základe pôvodného žalobného návrhu uložil žalovaným povinnosť zaplatiť im uplatnenú sumu, ak by uznal žalobu za dôvodnú. Nemožno ale opomenúť, že z pohľadu potenciálneho výsledku konania v správnom súdnictve prichádza do úvahy tá eventualita, že správny súd v dôsledku uplatnenia jeho prieskumnej právomoci rozhodne o nezákonnosti rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej moci a následne sťažovatelia dosiahnu vyplatenie príplatku vojenského letca priamo zo strany orgánu verejnej moci. Aj vzhľadom na rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu (5Sžk/18/2020, 8Sžk/50/2020, 8Sžk/3/2021) preto ústavný súd v tomto štádiu nepovažuje za dôvodné tvrdenie sťažovateľov o neúspechu pred správnym súdom bez toho, aby došlo k meritórnemu prejednaniu veci. Správny súdny poriadok v § 31 ods. 1 nevyžaduje podanie návrhu na príslušnom súde, preto konanie je začaté aj vtedy, ak je návrh (žaloba) doručený nepríslušnému súdu. Toto ustanovenie je potrebné vnímať v spojitosti s § 18 ods. 5 SSP, podľa ktorého právne účinky spojené s podaním žaloby na nepríslušnom súde ostávajú pri postúpení veci príslušnému správnomu súdu zachované.

17. Ústavný súd upriamuje pozornosť na aktuálny stav konania vo veci, keď napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté „len“ o tom, do ktorej oblasti výkonu všeobecného súdnictva patrí vec uplatnená na súde sťažovateľmi. Kompetenčný senát dal vo veci sťažovateľov s konečnou platnosťou jedinú parciálnu odpoveď, a to že sťažovatelia na základe nimi skutkovo vymedzených tvrdení sa vo svojom hmotnoprávnom postavení môžu domáhať súdnej ochrany iba v podobe prieskumu zákonnosti rozhodnutia, resp. opatrenia orgánu verejnej správy podľa Správneho súdneho poriadku. Ide teda o rozhodnutie o vecnej príslušnosti súdu ako o jednej z procesných podmienok konania, na ktorú je súd povinný prihliadať *ex offi*o v každom štádiu konania (§ 40 CSP). Napadnuté rozhodnutie je preto záväzné (pre správny súd a civilný súd) len v otázke vecnej príslušnosti. Medzičasom podľa zistenia ústavného súdu nedošlo k meritórnemu prejednaniu veci.

18. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti ústavným súdom v situácii, keď všeobecné súdy zatiaľ neuplatnili svoju právomoc na ochranu základných práv sťažovateľov, t. j. nerozhodli vo veci samej ani o prípadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho súdu (kasačnej

sťažnosti), by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016). Inými slovami povedané, z pohľadu sťažnostnej argumentácie sťažovateľov je podstatné, že právomoci ústavného súdu v tomto štádiu posudzovaného konania predchádza právomoc krajského súdu (eventuálne po jeho nepriaznivom rozhodnutí a prípadnom uplatnení opravného prostriedku aj právomoc najvyššieho správneho súdu), a to vzhľadom na obsahový prienik normatívneho textu uvedeného v § 191 ods. 1 a § 440 ods. 1 SSP a ústavným súdom judikovaného obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

19. Sťažovatelia tiež netvrdia (tým menej preukazujú), že v ich veci z dôvodov hodných osobitného zreteľa nie je potrebné vyčerpať všetky právne prostriedky na ochranu ich práv, teda vyčkať na rozhodnutie krajského súdu po vykonaní zmeny žaloby, resp. na prípadné rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky o kasačnej sťažnosti (§ 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

20. Samotné napadnuté rozhodnutie nemá potenciál bez ďalšieho zasiahnuť spôsobom naznačeným sťažovateľmi do ich práv už v tomto štádiu. V podstate jedinou identifikovateľnou námietkou v ústavnej sťažnosti je odňatie práva domáhať sa nimi označeného nároku pred civilným súdom. Obsah práva na súdnu ochranu však nemožno vykladať takýmto reštriktívnym pohľadom, pretože podrobnejšie podmienky jeho výkonu a jeho medze (čl. 46 ods. 4, čl. 51 ods. 1 ústavy) upravujú procesné predpisy. Priebeh súdneho konania je obligatórne spojený so skúmaním procesných podmienok, medzi ktoré na strane súdu patrí právomoc a príslušnosť. Nie každý žalobcami súdne uplatnený nárok je prejednávateľný v civilnom súdnictve. V opačnom prípade by bol popretý význam vecnej príslušnosti súdov. Úlohou kompetenčného senátu je riešiť spory, či konkrétna vec patrí do správneho súdnictva alebo má byť prejednaná a rozhodnutá v civilnom súdnom konaní (§ 8 SSP v znení účinnom do 31. júla 2021, § 18 ods. 4 SSP v znení účinnom od 1. augusta 2021). Úlohou všeobecných súdov je totiž okrem iného dbať na to, aby nevydávali rozhodnutia vo veciach nepatriacich do ich pôsobnosti. Súdom je zverená aj právomoc rozhodnúť o tom, či predložená vec patrí do ich právomoci (§ 2 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Vydanie rozhodnutia orgánom (súdom), ktorý nedisponuje zákonnou právomocou, je považované za závažnú chybu rozhodnutia (§ 420 CSP, § 440 ods. 1 SSP), pričom aj nedostatok vecnej príslušnosti môže popri dôvode kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 SSP zakladať odňatie (základného) práva na zákonného sudcu.

21. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že účastník konkrétneho hmotnoprávneho vzťahu si nemôže zvoliť, v akom type súdneho konania sa bude uchádzať o ochranu svojich práv. Možnosti súdnej ochrany sú determinované povahou právneho vzťahu, z ktorého vznikajú konkrétne nároky. Subjekt verejnoprávneho vzťahu preto nemôže uplatňovať svoje nároky spôsobom, ktorý je vymedzený účastníkom súkromnoprávných vzťahov. Pravidlá poskytovania súdnej ochrany vyplývajú z predpisov procesného práva (§ 3 CSP, resp. § 6 SSP).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/2001) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom

konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 115/03).

23. Zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

24. Nad rámec doteraz uvedeného ústavný súd dodáva, že sťažovateľmi uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v postupe kompetenčného senátu a v jeho napadnutom rozhodnutí, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru. V každom prípade ústavný súd v existencii napadnutého rozhodnutia nevidí odňatie práva na prístup k súdu. Z hľadiska rozhodovacích právomocí správny súd aktuálne ďalej vedie konanie, čo samo osebe ale neznamená, že sťažovatelia nedostanú odpoveď na nimi vznesenú otázku dôvodnosti ich nároku na doplatenie rozdielu v príplatku vojenského letca. Ústavný súd nepovažuje v dôsledku napadnutého rozhodnutia celé doterajšie konanie za nespravodlivé.

25. Ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu nezistil prítomnosť takých skutočností, ktoré by svedčili o splnení predpokladov na výnimku zo zásady, podľa ktorej ústavný súd v rámci konania o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa právoplatne skončilo konanie. Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľov vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, aktuálne rozhoduje krajský súd. S poukazom na princíp subsidiarity je založená prítomnosť dôvodu na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Pre úplnosť je potrebné dodať, že aj po rozhodnutí krajského súdu vyžaduje zákon o ústavnom súde pre prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpanie právnych prostriedkov priznaných zákonom na ochranu základných práv a slobôd (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

26. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, a preto sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľov uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu